

sig stille hen ved Siden af Asmus Hagen og lagde Armen om hans Skulder.

»Jeg vil være fuldt oprigtig mod dig. Det skylder jeg dig. Du har gjort saa meget for mig, og naar jeg nu tilstaar dig Sandheden, vil du vist finde mig skammelig utaknemlig. Men det faar saa være! Fra den Dag for godt et Aar siden, da du kom over til mig paa Favsingholm — i det mindste fra den Dag, jeg rejste hjemmefra som helbredet — har jeg ført en Skintilværelse, som jeg maa befries for. Du forstaar det vist ikke, men saadan forholder det sig. Man sidder ikke tre lange Aar og venter paa at blive færget over til den anden Bred uden at faa Mærker af det. Paa mine fysiske Organer har dine Piller gjort Underværker. Jeg er bleven rørig og stærk som før. Men mit Sind — mit hele Følelsesliv — har du ikke kunnet give den gamle Robusthed tilbage; og i den Henseende vil ikke Alverdens Kemikalier kunne hjælpe noget. Med mine 85 Kilo gaar jeg omkring i denne Verden som et lidt uhyggeligt Gespenst, baade for mig selv og jer andre; en Emeritus, dit forhenværende Medmenneske, Asmus, der er ude af Stand til længer at føle synderligt ved det hele.«

»Vil du med alt det sige, at du ikke længer tager dine Piller? For i saa Fald vil jeg lade dig vide —.«

»Jeg veed det. Du behøver ikke at fortælle mig,